

i de andre Hyttedøre, og uredte Hoveder kiggede ud bagved Gavlene.

Emanuel befriede sig endelig ved Hjælp af sin Kæp fra det rasende Dyr og gik ind i Huset.

Allerede ude i den lille Forstue, hvor han maatte gaa helt krumbøjet for ikke at støde Hovedet mod det spindelvævsbehængte Loft, sporedes en stærk Spirituslugt, blandet med Stanken af Sengemug og Menneskeuddunstninger. Han bankede paa Døren og kom ind i en halvmørk Stue med et Klapbord, en Kistebænk og et Par mønjerøde Stole.

Det var Svend Øls og Per Brændevins Hjem, han traadte ind i.

Skønt den første af dem var gift og havde flere Børn, mens den anden var Ungkarl, havde de to uadskillelige Venner levet her mange Aar i samme Stue og ved samme Bord, . . . ja efter en udbredt Mening gik Fællesskabet imellem dem endnu langt videre og havde sat sine tydelige Mærker paa et Par af Ægteparrets Børn.

Svend Øls lille flenskallede Skikkelse med de fede Lemmer og den nævestore Knude over det ene Øje rejste sig besværligt fra Kistebænken, da Emanuel traadte ind. Med Hovedet lagt paa Siden, og idet han holdt den højre Underarm trykket stivt ind mod Brystet, gik han klynkende hen og bød velkommen. Samtidigt sneg Konen sig ud bag Emanuels Ryg med en Kaffe-kande under Forklædet,

„Det var dog en gudsvelsignet Overraskelse,“ sagde han og rakte ham sin venstre Haand. „Det havde vi jo dog aldrig ventet, at Hr. Pastoren . . . at Emanuel, vilde jeg sige . . . skulde gøre os en Besøgelse idag. Men det kommer just rigtig tilpas for os; vi trænger allesammen til et godt Trøstens Ord i denne Tid, hvor Vorherre har hjemsøgt os med Svagheder af alle Slags — —“

Han blev afbrudt af Emanuel, der — overvældet